ל"ק, ו) [ויקרא כג], ו) [ויקרא

מה איל נזיר כו׳, נ״ה. ע) הואיל

תורה אור השלם

ו. וְאֶת הָאַיִּל יַעֲשֶׂה זָבַח שְׁלְמִים לַיְיָ עַל סֵל הּמַצוֹת

ועשה הכהן את מנחתו

כ. היחור היינות לבים ביינות היינות היינות

במדבר כח כו ממושְבֹתִיכֶם הָבִיאוּ

ויקרא כג יז

לֶחֶם הְנוּפָה שְׁתִּיִם שְׁנֵי עשרנִים סלֶת תִּהְיֵינה חָמֵץ

תאפינה בכורים ליי:

גליון הש"ם

ויקרא ו טז וביום הבכורים

ואת נסבו: וְאֶת נָסְבּוּ: במדבר ו יז 2. וְבֶל מִנְחַת בֹּהַן בָּלִיל

תהיה לא תאכל:

קו א מיי' פ״ח מהלכות ממידין ומוספין הלכה

מוריץ ומשפין אנים מו:
קז ב מיי פייצ מהלכות
פסוה"מ הלכה יח:
קה ג ד מיי פ״ח מהלי
תמידין ומוספין הלי

טו: קט ה מיי׳ פ״א מהלכות ז מי פיס מי שחלים חלכה ז: נן מיי' פייט מהלי מעה"ק דין יד: דין יד: קי ז מיי' פייט מהלי פסוה"מ הלי ה:

הגהות הב"ח

(ל) גמ' ואמר רבה: (כ) רש"י ד"ה ומשני וכו' נינהו הס"ד ואח"כ מ"ה מה : (ג) ד"ה לפיכך וכו' שלמים לה' על סל:

שימה מקובצת

ולא מעכבי. ואע״ג [5] רלא מעכבי. ואע״ג דאפיקנא לעיל [מקרא] דשבעת כבשים לא מעכבין את הלחם דאפי׳ לר״ע דאמ והשני כבשיםו לא מעכבי שלמים לה׳ וא״ת לקמן בפ׳ התודה מפיק דלחמי תודה מקדשו מקראי אחריני דכתיבי בתודה עצמה ולמה לי תרי קראי נילף חד מחבריה [דהיכא דאיכא] כלל להכי צריכי קראי דהתם ואיל נזיר וכבשי עצרת לאו מקראי דתודה גמרינן דהו״א . תודה ליכא זיכחא אחריני דכתיב ואת האיל יעשה זבח שלמים על סל המצות דבעינן . לשם שלמים על סל [המצות] . זה אינו דא״כ הוי צריך האי קרא לגופיה והיכא מפיק קרא לגופיה והיכא מפיק מינה בפרק קמא דובחים מינה בפרק קמא דובחים לא עלו בעלים לש חובה דאמר החם אשכחן שינוי קודש כר עד שינוי בעלים ואם איתא דאצטריך לגופיה המא למינמר דשלא לשמן לא למינמר דשלא לשמן לא להינהיו בעלים הייני נחברים בעלים הייני נחברים בעלים הייני נחברים בעלים בייני נחברים בעלים בעלים בעלים בייני נחברים בעלים ב קידש הלחם היכא נפקא שינוי בעלים מינה וצריך לומר דשלא לשמן בכבשי אמינא לה שון מדתניא העיד בן בוכרי כו': ממושבוחיכם וגו' בכורים לה'. הקישן לבכורים: אף שתי הלחם. יכולין לבא בפני עלתן: . השלם ולא נהירא דהא קרבן

התכלת פרק רביעי מנחות

אחר אותו הלחם מעון תנופה או אינו מעון תנופה אבדו כבשים לא תיבעי לך דודאי

בעי תנופה כי תיבעי לך אבר הלחם ואליבא דבן נגם לא תיבעי לך ראמר כבשים עיקר

כי תיבעי לך אליבא דר"ע דאמר לחם עיקר

מאי כיון דלחם עיקר בעי תנופה או דלמא

כיון דמתירין דידיה כבשים נינהו לא צריך

תנופה תיקו אמר ליה אביי לרבא מאי שנא

שני כבשים דמקדשי לחם ומעכבי ומאי שנא

שבעה כבשים ופר ואילים דלא מקדשי לחם

ולא מעכבי אמר לי' הואיל והוזקקו זה לזה

בתנופה והרי תודה דלא הוזקקו זה לזה

בתנופה ומקדשא ומעכבא אלא כתודה מה

תודה שלמים אף הכא גמי שלמים מי דמי

התם ליכא זבחים אחריני בהדיה הכא דאיכא

זבחים אחריני בהדיה ליקדשו הני והני אלא

כאיל נזיר מה איל נזיר אע"ג דאיכא זבחים

ודא מעבבי. אגב מקדשי נקט מעכבי דהא דרשינן לעיל (ד' מה:) שבעת הלחם אלא בשחיטה: **מעכבי.** אם החקקו זה לוה בשחיטה כדאמר כבשים אע"פ שאין לחם וה"ג לחם אע"פ

שאין שבעה כבשים ומיהו בקונטרם פי׳ דמיבעיא ליה בתר דהווקקו זה לוה לפיכך שחמן שלא :בשחיטה לשמן לא קדש הלחם. טפי הוה ניחל למיתני שחטן לשמן דקדש הלחם אלא אשמעינן אע"ג דאחריני לשמן נשחטו לה קדש הלחם: שתני הלחם ' הבאות בפני עצמן. כמ״ד לחס עיקר: מולשרפינהו לאלתר. ולפיי למ"ל (פסחים

דף לד:) אפי׳ פיגול טעון ') לורה הכל שאני דמלותן בכך: לפי שאין שורפין קדשים בי"ם. הוה מני למיפרך למוצאי יו"ט לאלמר לשרפינהו דמנומר לא יליף מדמסיק לורת הקרבתן: צורת הקרבתן. פירש נקונטרס עד תמיד של בין הערבים מיהו בשמעתא דנתקלקלו הלוים בשיר

(ר"ה דף ל:) מפרש דקרבנות ליבור קרבי אחר התמיד ודחו עשה דהשלמה לכך נראה לפרש עד הלילה:

מה ביכורים בפני עצמן. ואפילו הכי אינטריך ? לרבי עקיבא יהיו מתהיינה ללחם דמעכב כבשים:

אחריני שלמים הוא דמקדשי מידי אחרינא לא הכא נמי לא שנא והתם מנלן כן דתניא יואת על האיל יעשה זבח שלמים לה' על סל המצות מלמד שהסל בא חובה לאיל ושחימת איל מקדשן לפיכך בשחמו שלא לשמו לא קדשו הלחם תנו רבנן שתי הלחם הבאות בפני עצמן יונפו ותעובר צורתן פויצאו לבית השריפה ⁶ מה נפשך אי לאכילה אתיין ליכלינהו אי לשריפה אתיין לשרפינהו לאלתר למה להו עיבור צורה אמר רבה לעולם לאכילה אתיין גזירה ישמא יזדמנו להן כבשים לשנה הבאה ויאמרו אשתקד לא אכלנו לחם בלא כבשים עכשיו נמי ניכול ואינהו לא ידעי דאשתקד לא הוו כבשים אינהו שריין נפשייהו השתא דאיכא כבשים כבשים הוא דשרו להו (6) אמר רבה מנא אמינא לה ידתנן א"ר יהודה העיד בן יבוכרי ביבנה כל כהן ששוקל אינו חומא אמר לו רבן יוחנן בן זכאי לא כי אלא הכל כהן שאינו שוקל חומא אלא שהכהנים דורשין מקרא זה לעצמן יוכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל הואיל ועומר ושתי הלחם ולחם הפנים שלנו הן היאך נאכלין הני שתי הלחם היכי דמי אילימא בבאות עם הזבח אטו תודה ולחמה ימי לא מגדבי כהנים ואכלי להו אלא לאו בבאות בפני עצמן וקתני היאך הן נאכלין אלמא לאכילה אתיין אמר ליה אביי לעולם בבאות עם הזבח ודקא קשיא לך מתודה ולחמה לחמי תודה לא איקרו מנחה שתי הלחם איקרו מנחה שנא' 3בהקריבכם מנחה חדשה לה' רב יוסף אמר לעולם לשריפה אתיין והיינו מעמא דלא שרפיגן לפי סישאין שורפין קדשים ביו"מ א"ל אביי מי דמי התם לאו מצותן בכך הכא דמצותן בכך לישרפינהו מידי דהוה אפר ושעיר של יום הכיפורים אלא אמר רב יוסף גזירה שמא יזרמנו להם כבשים לאחר מכאן א"ל אביי תינח כל זמן הקרבתם יו לבתר הכי לשרפינהו מאי תעובר צורתן נמי דקתני יו צורת הקרבתם רבא אמר לאכילה אתיין וגזירה משום דרבה ולאו מטעמיה ₪ אלא מקרא ואמר רבא מנא אמינא לה דכתיב ⁴ממושבותיכם תביאו לחם תנופה [וֹגו'] בכורים לה' מה בכורים בפני עצמן אף שתי הלחם בפני עצמן ומינה מה בכורים לאכילה אף שתי הלחם נמי לאכילה

אבדו בבשים את תיבעי אך דודאי בעי תנופה. בהדי כבשים האחרים הפובעו תנופה לדכרי הכל דמתירין הן של ולקמן פד:. 20 שקלים מיד בשים את תנופה. בהדי כבשים אחריני ולא דמי לוו מודה וזו לחמה דאי אבדה המודה אינו ועוד דבהו כתיב מנופה ו! והניף אותם הכהן ה: מאי שנא שבעה בבשים ופרים ואלים דא מקדשי לחם כדתניא לקמן בשמעת (דף מו.) אין מקדשין הי ושמ כנ ידו. הי ביד מקדשי מקדשי לחם כדתניא לקמן בשמעת (דף מו.) אין מקדשין הי ושמ כנ ידו. הי ביד מו. ר׳יוחנן לעיל וע״הן ואפי׳לאהוזקקומעכבי לבן ננס: ז] הואיל והוזקקו. שני אבדו כבשים אבדו כבשים אבד הלחם ואם כבשים ולחם: והא מודה חן לא תמצא לומר תנופה אינה עושה זיקה הביא לחם וכבשים והוגפו ואבד הלחם והביא לחם

הווקקו. היא ולחמה לתנופה ביחד: ומקדשת. ללחם בשחיטה והיינו דאמרינן קרבנו על זבחי מלמד שאין הלחם הדוש אלא בשחיטת הזבח בפ׳ התודה (לחמו ד׳ עח:): ומעלבה. דאם אין תודה אין לחם דהא אינן קדושין אלא בשחיטה: ומשני שני כבשי עלרתש שלמים. אבל שבעה כבשים ופרים ואילים עולה נינהו (ב)ח) כמו איל נזיר שלמים הוא ומקדש הלחם כדמפרש לקמיה: לפיכך. ש) דשחיטת איל מקדשן שחטיה לאיל שלא לשמו לא קדש הלחם דכתיב זבח שלמים (ג) על סל המצוח אי זביחתו לשם שלמים מקדש את הסל ואי לא לא: הבאות בפני עלמן. אליבא דרבי עקיבא דאמר [מה:] כבשים אין מעכבין את הלחם: תעובר לורתן. גם׳ יפסלו בלינה: אי לאכילה אחיין. ין דלא בעו מתירין ליכלינהו: ואי לשריפה אחיין לשרפינהו לאלחר. הואיל וזו היא עיקר מלוותם: השתא דאיכא כבשים כו'. הלכך הואיל וקדשים מעליא נינהו ומשום גזירה הוא דשרפינן להו לא מצי למשרפינהו עד דליפסלו בלינה: מנא אמינא לה. דלאכילה אתיין אפי׳ באין בפני עלמן: אינו חושא. ואע"ג דכתיב (שמות ל) כל העובר על הפקודים וכהנים לא נפקדו אינו חוטא כדפרשינא בפ"ג

(לעיל ד׳ כא:) דמייתו ומסרי להו לליבור:

שאינו שוקל חוטא. דכל הראוי ליפקד

קאמר דהיינו מבן כ׳ שנה ומעלה יא]:

לעלמן. להנחתן: שלנו הן. חם חנו

נותנים שקלים ללשכה נמצאו באין

אף משלנו שהרי כל הקרבנות מן

הלשכה באין ורבן יוחנן בן זכאי לא

דריש וכל מנחת כהן אלא במנחה

שהכהן מביא יבן בפני עלמו מש״ה יגן

חוטה: אילימא בבאין. שתי הלחם עם

הזבח אמאי קתני היאך הן נאכלין

הא ללחמי תודה דמי ותודה ולחמה

מי לא מנדבי כהנים ואכלי: התם.

גבי קדשים הנשרפין לאו מלותן בכך

דמעיקרא לאכילה אתו אלא שאירע

בהן פסול כגון נותר או טמא הלכך

שבקינהו עד החול ושרפינן להו:

שמה יודמנו להם כבשים להחר מכהן.

לאחר שריפת הלחם הילכך משהינן להו שאם יבאו הכבשים יונפו עמהם

יד] ואוכלו: זמן הקרבתן. עד תמיד

של בין הערבים: לבתר הכי לשרפינהו. אמאי משהינן להו כל

מוסף רש"י

גמ' ויצאו לבית השריפה. עי' לקמן דף עד ע"ב:

שתי הלחם הבאות בפני שתי הלחם הבאות בפני עצמן. כגון שלה היי לו כבשים לנצור וקלחנייק לעיל ניכרן המכלח יונפו ותעובר בפרק המכלח יונפו ותעובר שולני מחורלהי המם דליכה למ"ד לשרים המיין (הדכן למ"ד לשרים למיין (הדכן שדש. כל כדון ששוקל שנו בינוא שותהלחב לא שנו בינוא שותהלחב לא שנו בינוא שותהלחב לא שנו בינוא שתהלחב לא איבו חוטא. מדקאמר אינו חוטא מכלל דלכתחילה לא במסכת שחלים דכחיב כל העובר על הפקודים, וסבט לוי למ נפקד ולע"ג דאיכה לוי למ נפקד ולע"ג דאיכה למינה הל מיימר חלין לעורה אפילו הכי לינו חוטל בדקל הוטא. כדמפרט לקמן כל בהן שאיבו שוקל הוטא. בשקלים מעמל דכמיב בשקלים היו אר ביומיניה שויה איבותו אר ביומיניה שויה איבותו אר ביומיניה שויה איבותו אר ביומיניה שויה איבותו אר ביומיניה שויה איבותוניה שווה איבותוניה שווה איבותוניה שווה איבותוניה שווה איבותוניה שווחים שווחרים שווחרי זה יתנו, זה בגימטריא שנים עשר שבטים והיינו שבט לוי, וכל העובר מפרש התם כל העובר בים סוף (לעיל בא:). אלא שהכהנים דורשין אלא שהכהבים דורשין מקרא זה לעצמן. להלחמן שלא כדין שלגה הין. שהי שלא כדין שלגה הין. שהי שלא שוקלין ללפה הלחמת הלחמה שלא שלא הלחם ולחם הפנים משלגו שלא להלחים להלחים להלחמה שלא, ולדידן ליח לן הקר במוסח בים ובידול מין הן במוסח בים ובידול ליח מהיי במוסח בים ובידול מין הן במוסח בים ובידול מין הידול מים במוסח בידול בידול מים ידול בידול מים במוסח בידול בידול מים ידול שלא בידול מים ידול בידול מים ידול בידול מים ידול בידול בידול בידול מים בידול בידול בידול מים ידול בידול בידול בידול מים בידול ב במנחת כהן גרידתא כתיב אבל במנחת ליבור זיל בתר לוכל (ערכין ד.). אין עורפין קדשים ביו"ט. ולקמן נפירקין (דף כד:)

הלילה: גוירה משום דרכה. דאמר לעיל גזירה שמא יודמנו להם כבשים לשנה הבאה ולאו מטעמיה דהוא אומר לעיל מנא וואיבא דבן גנס. דאמר הלילה: גוירה משום דרכה. דאמר לעיל מנא יודמנו להם כבשים עיקר לא חבעי לך

שבאתה מה תורה שלמים ומעכבי לחם. הכא נמי אף יצי דאיכא זבחים אחריני בהדי איל נזיר עולה וחטאת: שהי הלחם הבאים
בפני עצמן. בשלא היו להם כבשים יונפו כדי להתיר החדש במקדש: ותעובר צורתן, שיעשה להן לינה ויצאו לבית השרפה: אמר
רבא לעולם לאכילה אחיין, האי לחם שבא בלא כבשים ואמאי תעובר צורתה ויצא לכית השריפה גדירה שמא דודמנו להם כבשים
לשנה הבאה ולא יחושו להביאם עם הלחם ויאמרו אשחקר וכרי: לחמי תודה לא איקרו מנחה הלכך ליכא למימר בהו כל מנחת
כליל ושייין. לפי שאין וחופין קדשים ביום טוב דהכי אמרינן במסי שבת תן לו בקר שני לשיפתו החם לאו מצחן בכך.
דמעיקרא לשרפה אחיין: אלא אמר רב יוסף משום הכי לא שרפנין להו לאלתר גזירה שמא דודמנו כר: תנה דליעכבינהו
כל זמן הקרבתם בכל היום שמא יודמנו: לבתר הכי כיון דלא נודמנו לישרפינהו בלילה ואמאי צריכי לינה: ולאו מטעמיה דלא
מצו למילף לה מהא דתנן העיד בן כוברי אלא מהא דכתיב ממושבותיכם וגור:

הקרבה לאחר שקיעת החמה ראין מקריבין קרבנות באותן המשת מירין שקרום ילירה ונוריון יכול לשרוף דאכתי יום הוא אבל הא לא מרך בלה לחם משלם בל בלה כן משכם עבס יבה וכי הוא נשב רבלה כם משכם בללה כן משכם עבס יבה וכי הוא דעו שבה ויחלבה נוסד בסיבה אלא מקרא גבי פעם [אחת] נתקלקלו הלרים בשיר. תו"ח. תיבת הכי נמחק: ז] דקתני כל זמן הקרבתן רבא אמר לעולם: ס] תיבות אלא מקרא מנחק: ז] תנום לרייע הואיל: פ] תודה לא: ع) עצרת כתודה מה תודה שלמים נמקדש להם אף הכא גמי אותה של שלמים מקדש להוא שלמים מקדש להם אך הכא גמי אותה של שלמים מקדשה לחם אבל כר נינהו ה"ד ואח"כ מה"ד מה אל: ז] לא "לא "א דאין להן מתירין: יו) ומעלה תשקל היור ותו היומת היומת היום שנה ומעלה: יו"ט מביה אמר: יון ויאכל חיבת ואוכלו נמחק: עו לה מדתנן תיבת דתניא נמחק: פו) לשיט פינה לאלתר. לאו דוקא ראין שורפן קדשים בי"ט אלא לאלתר רוצה לומר במוצאי יו"ט לה מדתנן תיבת דתניא נמחק: פו) ליבול והפרה והיום במוצאי יו"ט מי"ם היום להבל נמחק: "מו מי"ט אלא לאלתר רוצה לומר במוצאי יו"ט מי"ח בי"ט אלא לאלתר רוצה לומר במוצאי יו"ט מי"ח במי"ט אלא לאלתר רוצה לומר במוצאי יו"ט מי"ח בי"ט מלא לאלתר רוצה לומר במוצאי יו"ט מי"ח בי"ט אלא לאלתר רוצה לומר במוצאי יו"ט מי"ח בי"ט אלא לאלתר רוצה לומר במוצאי יו"ט מי"ח במוצה מה "מוצה במוצה במו ולמה לי עבור צורה דהיינו לינה עד עמוד השחר. תוס' אחרות: